

Sygn. akt VII Ka 178/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.)

Sędziowie: SSO Dorota Lutostańska

SSO Piotr Zbierchowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Anety Maślany-Golańskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2021 r.

sprawy: **W. G. (1)** ur. (...) w O., syna M. i B. z domu K.

oskarżonego z art. 177§1 i 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego wL. (...)II Wydziału Karnego z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. akt(...)

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach rozstrzygnięcia z pkt I sentencji orzeczoną wobec oskarżonego W. G. (1) karę pozbawienia wolności podwyższa do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zwalnia oskarżonego W. G. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz zasądza od wymienionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. O. (1) kwotę 840 (osiemset czterdzieści) zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w instancji odwoławczej.

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 178/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w L. (...)z dnia 23 grudnia 2020 r. w sprawie(...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I Obrońca oskarżonego wyrokowi zarzucił:</p> <p>-naruszenie przepisów postępowania tj. art.7 kpk i 410 kpk poprzez oparcie ustaleń faktycznych na dowodach w postaci opinii biegłych A. i K., podczas gdy opinia biegłego A. opiera się na nieprawidłowych założeniach, jest niekonsekwentna, częściowo nielogiczna i wewnętrznie sprzeczna, a opinia biegłego K. jest nielogiczna i opiera się na wyliczeniach dokonanych przy użyciu wzorów, nieadekwatnych do okoliczności sprawy.</p> <p>-błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że zanieczyszczenie jezdni w miejscu, w którym doszło do wypadku, powstało po zaistnieniu wypadku, a w konsekwencji dwuetapowo, tj. „w pierwszym etapie ustala się prędkości zderzeniowe i ułożenie kolizyjne pojazdów, a następnie robi się tzw. symulację wsteczną. Prędkość zderzeniowa jest już oszacowana i robi się ruch wsteczny, tak jakby pojazd się cofał, czyli określa się ruch przedzderzeniowy”. Następnie biegły sprostował: „Może źle nazwałem tę symulację jako symulację wsteczną. Ona nie idzie do tyłu ona obrazuje ruch</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny zarzut prokuratora</p> <p># niezasadny zarzut obrońcy</p>

przedzderzeniowy. Symulacyjnie, metodą prób i błędów trzeba zwiększać prędkość, aby uzyskać utratę stateczności dynamicznej pojazdu. Nie było tu śladów takich by można było zrobić ciągłą symulację”. Ostatecznie biegły stwierdził: „ Nie ma możliwości aby zrobić tu jednostajny ruch. Pierwsza symulacja od drugiej będzie się różniła, bo jest tu przeskok obu symulacji. To jest tylko obraz, co widzimy, być może przeskoczyła mi klatka i to nie ma wpływu na ostateczny wynik wartości”. Powyższe stwierdzenia, zdaniem skarżącego, w istotny sposób podważają wiarygodność opinii biegłego A.. Powyższe oznacza bowiem, iż wnioski opinii wynikają nie tyle z symulacji, wykonanej przez specjalistyczny program, po wprowadzeniu odpowiednich danych (śladów, uszkodzeń pojazdów itp.) co z „dopasowania” przez biegłego, metodą prób i błędów, prędkości, przy której pojazd, na mokrej nawierzchni, na łuku drogi, o parametrach odpowiadających łukowi drogi, którą poruszał się oskarżony, traci stateczność dynamiczną. Co jednak najistotniejsze, wniosków opinii biegłego A. nie można uznać za prawidłowe, bowiem opinia ta opiera się na nieprawidłowych założeniach. Biegły określając prędkość z jaką poruszał się V. (...), w sposób, o którym mowa powyżej, z góry przyjął dwa założenia:

-na wypadek nie miała żadnego wpływu ujawniona na drodze substancja oleista,

- do utraty stateczności dynamicznej doszło na szczycie łuku drogi. powyższy wyrok w części dot. orzeczenia o karze wobec oskarżonego W. G. (1).

	<p>II Prokurator wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu W. G. (1) w stosunku do popełnionego przez niego czynu zabronionego wyrażającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy analiza materiału dowodowego, w tym stopień społecznej szkodliwości czynu, okoliczności popełnienia czynu, stopień zawinienia, rodzaj naruszonego dobra prawnego, rodzaj szkody, sposób działania oskarżonego, rozmiar wyrządzonej szkody, naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w konsekwencji którego dwie osoby poniosły śmierć, a dwie pozostałe poniosły obrażenia ciała, właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz motywacja z jaką działał, przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego kary 3 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Na wstępie podnieść należy, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie okoliczności stanu faktycznego, jak również winy W. G. (1). Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, dokonana przez Sąd I instancji analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, odpowiadająca dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k., a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami</p>		

wynikającymi z art. 7 k.p.k. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego uznaniem winy oskarżonego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy aprobuje i należy jedynie zaakcentować te elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska obrońcy oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących dokonania dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, stwierdzić należy, iż ustalony stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył przebieg zdarzenia, oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. Tym samym ustalenia faktyczne w zakresie ustalonego zachowania W. G. nie wykraczały poza ramy swobodnej oceny dowodów albowiem poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sędziowskim przekonaniem. Natomiast zarzut obrazy art. 7 k.p.k. jest tylko wtedy skuteczny gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający

- oceniając dowody - naruszył wskazane zasady.

Również zarzut apelacji w zakresie rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, które miały mieć wpływ na treść wyroku także nie są zasadne, albowiem sam fakt, iż skarżący nie zgadza się z oceną dokonaną przez Sąd I instancji nie oznacza, że jest ona nieprawidłowa. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego wskazuje, że Sąd I instancji dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego. Zauważyć wreszcie w tym miejscu należy, że pomimo wielości zarzutów i obszerności argumentacji zawartej w apelacji sprowadza się ona w istocie do polemiki z prawidłową oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd I instancji trafnie w zakresie rzekomych przyczyn wypadku zakwestionował tak twierdzenia oskarżonego jak i wspierające je zeznania świadka P. M.. Oskarżony fakt utraty panowania nad pojazdem wiązał z obecnością rozlanej oleistej substancji na jezdni, której na mokrej nawierzchni nie był w stanie dostrzec, jadąc z zachowaniem bezpiecznej prędkości; w tożsamy sposób przyczyny wypadku upatrywał świadek P. M., który stwierdził: „myślę, że jakaś substancja rozlana na asfalcie była powodem, dla którego oskarżony wpadł w poślizg”. Tymczasem znamienne przy tym jest to, że na gorąco, bezpośrednio po zdarzeniu drogowym W. G. według relacji Ł. G. wskazywał na zbyt

dużą swoją prędkość, wyrzucenie z łuku i uderzenie w A.. Natomiast P. M. przesłuchiwany zaraz po zdarzeniu wskazał na złe warunki atmosferyczne, śliską nawierzchnię jako główne przyczyny wypadku.

Wobec powyższego Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że na długości około 190 m przed miejscem wypadku, na jezdni ujawniono zanieczyszczenie substancją o cechach podobnych do olejów najprawdopodobniej mineralnych i/ lub syntetycznych - porównaj k. 252 - 253). Także z relacji większości świadków, w tym także ze zdjęcia autorstwa R. P. obrazującego ujawnione „tłuste plamy na jezdni” – k. 866 wynika, iż w obrębie miejsca zdarzenia/na odcinku kilkudziesięciu metrów było ślisko, bardzo ślisko, a substancją ropopochodną były zajęte dwa pasy jezdni.

Właśnie w tej okoliczności skarżący upatruje brak zawinienia oskarżonego i powołuje się w tym zakresie na opinię J. K.. Jednakże wskazać należy, że wymieniony biegły z jednej strony wskazał, że ujawniona na jezdni substancja mogąca niewątpliwie znacząco zmniejszyć przyczepność opon do nawierzchni, najprawdopodobniej nie do zauważenia przez oskarżonego wprowadzała stan zagrożenia bezpieczeństwa na drodze dla każdego jej uczestnika, ale jednocześnie zauważył, że nie ma możliwości ustalenia, jaki był wpływ owej rozlanej oleistej cieczy na zachowanie kierującego V. (...), w tym ustalenia czy przyczyną poślizgu był błąd oskarżonego czy nieprzewidywalna dla niego nienaturalna śliskość jezdni. Jednocześnie wymieniony biegły wskazał, że ilość płynów

eksploatacyjnych, jakie wyciekły z aut uczestniczących w wypadku, oraz ich rodzaj nie uzasadniają w żadnej mierze obecności oleistej substancji na tak długim odcinku. Tymczasem zasadnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zauważono, że w pojeździe V. (...) między innymi zniszczeniu uległ silnik, zaś w A. (...) całkowitemu zdeformowaniu uległo nadwozie po stronie lewej co niewątpliwie łączyło się z wyciekami płynów eksploatacyjnych o konsystencji oleju, w tym także paliwa. Ponadto po wypadku, do czasu zabezpieczenia miejsca wypadku przez patrol policji, na miejscu zdarzenia odbywał się tam przez jakiś czas ruch pojazdów. W opozycji do tego stanowiska pozostaje pogląd biegłego M. A., który odwołał się do tego, że pojazd poprzedzający auto oskarżonego, kierowany przez P. M. poruszający się w niewielkim odstępie czasu przed nim przejechał ten fragment drogi nie tracąc stateczności dynamicznej pojazdu i to zdaniem tego biegłego pozwala stwierdzić, że ujawnione zanieczyszczenie jezdni zostało naniesione już po zdarzeniu przez pojazdy, które omijały miejsce wypadku.

W ocenie Sądu Okręgowego wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego, to czy droga była zanieczyszczona jeszcze przed zdarzeniem nie ma w istocie znaczenia dla oceny, że oskarżony faktycznie swym zachowaniem wyczerpał dyspozycję występkę opisanego w art. 177 § 1 i 2 kk. W oparciu o przeprowadzone dowody przyjąć bowiem należy, że ewentualne zanieczyszczenie jezdni do chwili wypadku nie miało wpływu na sposób jazdy tak kierującego samochodem marki A. jak i pojazdu kierowanego przez

P. M.. W tym zakresie zwrócić uwagę należy, że ze szkicu jak na k. 277 wynika, iż zanieczyszczenia miały się znajdować przed miejscem zderzenia samochodów dla obu stron kierunku ruchu. **Zatem skoro do momentu kolizji tak pojazd prowadzony przez pokrzywdzonego jak i auto kolegi oskarżonego przejechały w bezpieczny sposób te odcinku drogi jadąc w przeciwnych kierunkach, to brak jest podstaw aby uznać, że takie zanieczyszczenie miało spowodować utratę stabilności przez samochód oskarżonego.** W tym miejscu odwołać należy się jeszcze raz do zeznań P. M., który stwierdził, że pojazdy jego i oskarżonego rzekomo jechały zgodnie z przepisami, wolno a droga wprawdzie była śliska ale to z uwagi na warunki atmosferyczne. k. 22 odw-23. Co przy tym istotne podczas tego przesłuchania świadek nie wspominał aby jezdnia była śliska z innego powodu, tj. z powodu oleistych zanieczyszczeń a przecież on sam i W. G. poruszali się po jezdni udzielając ofiarom pomocy. Co zaś do argumentu obrońcy, który w apelacji szeroko akcentował kwestie, że pojazdy nie poruszały się tym samym torem, to wskazać należy, że wobec parametrów drogi, a zwłaszcza jej szerokości tor jazdy pojazdu kierowanego przez W. G. nie mógł być znacząco o ile w ogóle inny niż tor wyznaczony przez pojazd P. M.. Przecież pojazdy tych osób poruszały się w niewielkiej odległości od siebie i tym samym wykluczyć należy, że wszystkie cztery koła samochodu P. M. ominęły zanieczyszczenia a W. G. swoim pojazdem tego nie zdołał zrobić. Podkreślenia przy tym wymaga, że wymienieni kierowali pojazdami tej samej

marki; wprawdzie były to inne typy: odpowiednio P.i G. ale w tym wypadku nie ma znaczącej różnicy pomiędzy rozstawem osi tych samochodów.

Zatem w pełni zasadnie Sąd I instancji stwierdził, że „Przyjmując za biegłym M. A., gdyby występowało tak silne zanieczyszczenie całej jezdni substancją oleistą przed zderzeniem to pojazd, którym poruszał się P. M. pierwszy utraciłby stateczność dynamiczną i wypadłby z drogi”.

W ślad za Sądem Rejonowym także Sąd Okręgowy podzielił wnioski opinii biegłego sądowego M. A., który podobnie jak Z. K. upatrywał w zachowaniu oskarżonego wyłącznej przyczyny zaistniałego zdarzenia drogowego.

Jednocześnie w tym miejscu z mocą podkreślić należy, że opinia biegłego może stanowić jedynie źródło pomocnicze, którym nie można zastępować ustaleń, pomijając wyniki osobowych źródeł dowodowych. Zadaniem biegłych nie jest ustalenie stanu faktycznego sprawy a jedynie umożliwienie wyjaśnienia przez sąd okoliczności istotnych z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego biegłemu materiałowi dowodowemu. Nie jest zadaniem biegłych odtwarzanie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek ten spoczywa na sądzie orzekającym.

Wobec powyższego w oparciu o przeprowadzone opinie zasadnie Sąd I instancji ustalił i przyjął, że to „zachowanie oskarżonego polegające na wjechaniu w łuk drogi z prędkością przekraczającą

bezpieczną (w tym przypadku oscylującą w granicach 80 km/h), jak i dozwoloną (90 km/h), biorąc pod uwagę panujące warunki drogowe (opady deszczu, mokra nawierzchnia), skutkującą w połączeniu z podejmowanymi manewrami utratą stateczności poprzecznej pojazdu i panowania nad pojazdem, który niekontrolowany przemieścił się w poślizgu na przeciwny pas ruchu i zderzył się z prawidłowo poruszającym się pojazdem A. (...), uznać należy za bezpośrednią przyczynę zaistniałego wypadku drogowego. Wskazać przy tym należy, że także J. K. oszacował **prędkość zderzeniową** V. (...) na około 85 km/h, którą to w danych warunkach atmosferycznych uznać należy za nadmierną. Natomiast jednocześnie wszyscy trzej biegli byli zgodni, co do tego, że brak jest przesłanek na podstawie których można byłoby mówić o jakimkolwiek przyczynieniu się kierującego A. (...) do zaistniałego wypadku. Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego, wobec wskazanego zastrzeżenia nie sposób mówić jest o sprzeczności wszystkich opinii albowiem J. K. faktycznie jedynie nie zawarł w swoim opracowaniu kategoriycznych wniosków co do przyczyn wypadku. Natomiast, to zadaniem Sądu Rejonowego było takie ustalenie i trafnie, przede wszystkim w oparciu o opinię M. A. w zakresie oszacowanej prędkości pojazdów jako przyczynę tragicznego w skutkach wypadku wskazano zachowanie W. G.. Biegły M. A. w oparciu o najnowszą wersję specjalistycznego programu komputerowego PC C.(...)dokonał kompleksowej oceny przebiegu przedmiotowego zdarzenia drogowego i w konsekwencji przekonująco i logicznie uzasadnił

swoje wnioski. Zasadniczo jednocześnie Sąd I instancji przyjął, że niekategoryczna we wnioskach końcowych opinia biegłego J. K. (2) faktycznie nie może przesądzać o rzekomym istnieniu takich wątpliwości, których niemożność usunięcia należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego. Także Sąd Okręgowy uznaje, że w sprawie nie zachodzą okoliczności z art. 5§2 kpk i w oparciu o całokształt dowodów: osobowych i materialnych prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął wyliczenie prędkości pojazdów w momencie powstania stanu zagrożenia (V. (...) odpowiednio 100 km/h – 110 km/h), przy zbliżonych wartościach wyliczonej prędkości zderzeniowej pojazdów (V. (...) odpowiednio 92 km/h i 72 km/h; A. (...) km/h i 45 km/h).

Co do zarzutów apelującego w zakresie opinii Z. K. to dodatkowo wskazać należy, że wobec zastrzeżeń do tej opinii w sprawie pojawiły się opinie J. K. i M. A., które zostały podane trafnej ocenie. Jednocześnie zauważyć należy, że co do zasady w opinii Z. K. wskazano na nieprawidłową (...). G.. Ponadto jeszcze raz podnieść należy, że biegły nie jest powołany do ustalenia kwestii winy a Sąd Rejonowy w oparciu o przeprowadzone dowody słusznie uznał, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem W. G. a zaistniałymi skutkami, przy czym przyczyną wypadku nie była utrata panowania nad pojazdem z powodu zanieczyszczeń jezdni ale przekroczenie administracyjnie dopuszczalnej oraz bezpiecznej prędkości oraz obecność i wpływ niedozwolonych substancji.

Właśnie w kontekście stawianego oskarżonemu zarzutu i przypisanego mu czynu nie bez znaczenia jest także to, że organizmie oskarżonego ujawniono obecność środka psychoaktywnego (...) w stężeniu (...), przy czym sam W. G. wyjaśnił, iż miał do czynienia z marihuaną podczas (...), zaprzeczając jednocześnie, by palił marihuanę przed wypadkiem, Wprawdzie wobec treści opinii nie można określić czasu przyjęcia związku psychoaktywnego jak i wielkości przyjętej dawki środka, to udowodnione zostało, że „oskarżony w chwili wypadku znajdował się w stanie po użyciu środka działającego podobnie jak alkohol równoważnego ze stanem po spożyciu w odniesieniu do alkoholu, który w zakresie upośledzenia zdolności do prowadzenia pojazdów mechanicznych charakteryzuje się zakłóconą zdolnością kierowcy do dzielenia uwagi na dwa lub więcej źródła informacji wzrokowych, obniżenie zdolności do jednoczesnego wykonywania wielu zadań, obniżenie skuteczności działania w sytuacjach nagłych, wydłużenie czasu reakcji. W stanie tym kierowca może skoncentrować się na prowadzeniu pojazdu ale zaczyna mieć trudności z precyzyjną obserwacją otoczenia i adekwatnymi odpowiedziami na nagłe sytuacje drogowe”.

W konsekwencji w pełni podzielić należało stanowisko Sądu Rejonowego, że na gruncie niniejszej sprawy należało przyjąć, iż oskarżony kierując samochodem osobowym marki V. (...), pokonując łuk drogi z prędkością około 110 km/h przekraczającą wartość prędkości dozwolonej (90 km/h), bezpiecznej (ok. 80 km/

h) i granicznej (ok. 97 km/h) na omawianym odcinku jezdni, umyślnie wykroczył przeciwko wyrażonej w dyspozycji art. 19 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym zasadzie szybkości bezpiecznej, mając świadomość obowiązujących ograniczeń w tym zakresie, co w konsekwencji doprowadziło do utraty panowania nad pojazdem i zderzenia z nadjeżdżającym A. (...), w wyniku czego śmierć ponieśli kierujący tym pojazdem W. O. oraz pasażerka K. O., a dwaj pozostali pasażerowie odnieśli obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7.

Bezsporne jest, że W. G. był świadomy panujących warunków atmosferycznych i tym samym stanu nawierzchni a zatem „zmniejszenie prędkości i dostosowanie jej do panujących warunków drogowych (opady deszczu, mokra, śliska nawierzchnia), jako pierwszy z warunków bezpiecznego pokonania zakrętu gwarantowało bezkolizyjne jego przejechanie, co uprawniało do przyjęcia, iż istnieje bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy przekroczeniem wskazanej zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a zaistniałym zdarzeniem drogowym, w konsekwencji którego dwie osoby poniosły śmierć, a dwie pozostałe odniosły obrażenia, o których mowa w art. 177 § 1 kk” – k. 1049 odw.

Apelacja prokuratora generalnie zasługiwała na podzielenie.

Trafnie podnosi oskarżyciel publiczny, że Sąd I instancji w nie dostateczny sposób uwzględnił okoliczności obciążające oskarżonego. Zasadnie zatem w apelacji wniesionej na niekorzyść

W. G. wskazano, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny na drodze na drodze krajowej DK (...), przekraczając wartość prędkości administracyjnie dozwolonej i poruszał się z prędkością rzędu około 100 km/h. Ponadto W. G. prowadził pojazd mechaniczny znajdując się pod działaniem środków odurzających, mając we krwi (...) w stężeniu nie mniejszym niż (...). W tych okolicznościach wymieniony prowadząc samochód nie dostosował techniki jazdy do warunków panujących na drodze, albowiem w dniu zdarzenia z względu na opady deszczu, jezdnia była mokra i śliska. Co przy tym istotne oskarżony jako mieszkaniec okolic D. niejednokrotnie przekraczał ten odcinek drogi i zdawał sobie sprawę z tego, że przedmiotowe miejsce „jest niebezpieczne”, a to winno skłonić go do zachowania tym większej ostrożności. W. G. mając zatem świadomość panujących na tym odcinku drogi ograniczeń, utracił kontrolę nad pojazdem i doprowadził do zderzenia z nadjeżdżającym pojazdem marki A. (...), w wyniku czego śmierć ponieśli kierujący tym pojazdem W. O. (2) i K. O. (3), a dwaj pozostali pasażerowie odnieśli obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

Powyższe wskazuje na wysoki stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu i tym samym zachowanie oskarżonego i skutki jakich się dopuścił winny być w większym stopniu brane pod uwagę przy wyeliminowaniu takich zachowań w przyszłości i przyjęte jako okoliczność obciążająca oskarżonego, mającą wpływ na wymiar kary, i tym samym

<p>na konieczność wymierzeniu mu znacznie surowszej niż to uczynił Sąd Rejonowy kary pozbawienia wolności.</p> <p><u>W ocenie Sądu Okręgowego kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienie wolności spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</u></p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Podnosząc wskazane zarzuty:</p> <p>- obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p> <p>- prokurator o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i wymierzenie oskarżonemu W. G. (1) kary 3 lat pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny wniosek prokuratora</p> <p># niezasadny wniosek obrońcy</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec wskazanych okoliczności za zasadny uznano jedynie wniosek prokuratora wnoszącego o wymierzenie oskarżonemu surowszej kary pozbawienia wolności.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwi ę z le o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w L. (...)II Wydziału Karnego z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. akt (...) zmieniono w ten sposób, że w ramach rozstrzygnięcia z pkt I sentencji orzeczoną wobec oskarżonego W. G. (1) karę pozbawienia wolności podwyższono do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy i w pozostałej części utrzymano go w mocy.	
Zwi ę z le o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylecia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Na podstawie art.624§1 kpk zwolniono oskarżonego W. G. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że przemawiają za tym względy słuszności oraz na podstawie art.634 kpk oraz zasądzono od wymienionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. O. (1) kwotę 840 (osiemset czterdzieści) zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w instancji odwoławczej.

7. **PODPIS**

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w L. (...)z dnia 23 grudnia 2020 r. w sprawie (...)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w L. (...)z dnia 23 grudnia 2020 r. w sprawie (...)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------